

CLUBUL EXPLORATORILOR

ALEX BELL

Ilustrații de
TOMISLAV TOMIĆ

Traducere din limba engleză de
MARIA TĂNĂSESCU

nemi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BELL, ALEX

Clubul Exploratorilor Ursul Polar / Alex Bell;
il. de Tomislav Tomić; trad. de: Maria Tănăsescu. -
București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0720-0

I. Tomić, Tomislav (il.)

II. Tănăsescu, Maria (trad.)

821.111

Alex Bell • Tomislav Tomić
THE POLAR BEAR EXPLORERS' CLUB

Text © Alex Bell, 2017

Illustration © Tomislav Tomić, 2017

© Nemira, 2020

Redactor: Irina CERCHIA

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Lector: Roxana POPESCU

Tiparul executat de TIPOGRAFIA EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0720-0

CAPITOLUL 1

Stella Starflake Pearl îndepărtă gheața de pe ferestruica foișorului și se uită chiorâș la zăpada de afară. Avea toate motivele să fie într-o dispoziție de zile mari, urma să fie ziua ei de naștere a doua zi și singurul lucru pe care Stella îl iubea mai tare decât aniversările erau unicornii. Dar nu-i venea ușor să fie veselă câtă vreme Felix încă refuza să o ia cu el în expediție. Deși implorase, cerșise bunăvoință, amenințase și spumegase de furie – toate fuseseră în zadar. Numai la gândul că urma să fie trimisă să stea la mătușa Agatha din nou, Stellei i se făcea pur și simplu rău. Mătușa Agatha nu știa mare lucru despre copii, iar uneori comitea veritabile gafe, ca atunci când o trimisese pe Stella la școală cu o varză la pachet. Nu tu dinozauri de ciocolată, nici vorbă de prăjitură cu beza sau orice fel de dulciuri – o varză simplă, singuratică și inutilă.

În plus, mătușa Agatha avea păr în nas. Era aproape imposibil să nu te holbezi la el uneori.

Stella își dorise să fie explorator încă de când era suficient de mare să știe ce însemna cuvântul. Mai precis, își dorea să fie navigator. Nu se plictisea niciodată să se uite peste hărți și globuri pământești, iar din punctul ei de vedere busolele erau cele mai frumoase lucruri din lume. După unicorni, firește.

Și dacă nu îi era dat să fie explorator, atunci de ce îi dăruiseră zânele un al doilea prenume? Toată lumea știe că doar exploratorii au trei nume. Felix îi dăruise numele lui de familie, Pearl, dar nu știuse cum să rezolve chestiunea prenumelui, așa că le rugase pe zâne să se ocupe de nume în locul lui. Era probabil cea mai bună idee, pentru că lui Felix îi plăceau numele ciudate, precum Mildred, Wilhelmina sau Barbaretta. Dar zânele îi dăruiseră nu doar un nume, ci două: Stella și Starflake. Și sigur că asta voia să însemne că îi era scris să devină explorator.

Stella se cățără pe locul de la geam al foișorului și își trase genunchii la piept ca să-și sprijine bărbia pe ei. Se întuneca afară și știa că Felix o căuta să îi dea cadoul de asfințit. Aveau ei o tradiție – Stellei îi era mereu îngăduit să deschidă un cadou în seara de dinaintea zilei ei de naștere. Dar acum era prea furioasă și dezamăgită

ca să-i pese de cadouri, așa că venise în foișor să se ascundă. Și dacă se ghemuia pe scaunul de la geam, atunci nu putea fi văzută de la capătul coridorului.

Din păcate, însă, și lui Gruff îi plăcea foișorul și venise cu mișcări greoaie aproape imediat ce Stella se așezase, împungându-i cu nasul buzunarele, în căutarea biscuiților. Doamna Sap, menajera lor, nu fusese prea încântată când Felix adusese acasă într-o zi un pui de urs polar orfan, dar ursulețul ar fi murit altminteri. Nu doar că era orfan, dar mai avea și o lăbuță deformată, i-ar fi fost imposibil să supraviețuiască în sălbăticie. Stella se gândise că era cel mai minunat lucru să ai un urs polar în casă, deși aproape că o strivea uneori când voia să se alinte. Urșii polari erau incredibil de uriași.

Căută prin buzunare după un biscuit sub formă de peștișor și i-l întinse lui Gruff, care îl luă de la ea cu mare delicatețe și apoi îl ronțai fericit, acoperind-o de firimituri și bale ursești. Stella era obișnuită cu balele lui, nu o deranjau, însă prezența lui Gruff o dădu de gol câteva minute mai târziu, când Felix veni pe coridor.

– A, aici erai, spuse el oprindu-se lângă scaunul de la geam. Te-am căutat peste tot.

Stella se uită la el – era chipul ei preferat, primul pe care își amintea să-l fi zărit. Stella fusese la rândul ei un orfan al zăpezii, ca Gruff. Dacă n-ar fi găsit-o Felix când era bebeluș, probabil ar fi murit acolo, singură, pe gheață.

Stella nu mai întâlnise pe nimeni cu părul așa de alb ca al ei, cu tenul așa de palid sau ochii de aceeași nuanță de albastru înghețat. Majoritatea oamenilor aveau pielea rozalie, dar a Stellei era albă din cap până în picioare. Era ceva ce o necăjise mereu – că nu semăna mai tare cu tatăl ei adoptiv.

Felix nu era din cale-afară de arătos sau de distins și nici nu se fălea cu vreo mustață, barbă sau favoriți, cum era la modă. Și asta mai ales din pricină că ar fi trebuit să aloce mult timp întreținerii și îngrijirii lor, iar Felix spunea că găsisese (până atunci) 134 de căi mai interesante de a-și petrece timpul, inclusiv să întocmească liste cu moduri mai interesante de a-și petrece timpul. Nasul lui era ușor coroiat, dar Stellei îi plăceau ridurile care se formau la colțurile ochilor lui, iar părul lui șaten-auriu era mai mereu un pic prea lung, cârlionțându-se în jurul gâtului, iar pe față stătea mereu să îi apară un zâmbet. Lui Felix nu îi plăcea să se încrunte. Spunea că e o risipă de activitate musculară.

Stella simțise mereu că el era o persoană specială, iar faptul că era zânolog o dovedea clar. Nu erau mulți oameni cărora zânele să le vorbească, dar lor le plăcuse mereu de Felix. Nu prea se întâmpla să iasă din casă în lunile de vară fără să-i atârne vreuna de marginea pălăriei sau să-i aterizeze pe umăr și să-i șoptească ceva

la ureche. Așa că dacă uita uneori să își pieptene părul, sau își punea șosete desperecheate sau se închidea greșit la nasturi, pentru Stella nu conta nici cât negru sub unghie. În plus, Felix știa să meargă pe velociped, să facă trucuri cu cărțile de joc și să meșterească mici pășări din hârtie – și dacă nici asta nu era de ajuns să transforme pe cineva în persoana preferată, atunci Stella nu știa ce anume ar fi putut.

– E vremea cadoului de la asfințit, anunță el, ținând în mâini o cutie albă cu o panglică roz, șuie.

A fost nevoie de întreaga ei voință să poată spune:

– Nu îl vreau.

Apoi își întoarse capul să se uite pe geam.

– Nu cred că vorbești serios, spuse Felix.

Încercă să-l împingă deoparte pe Gruff, care se așezase chiar pe locul de la geam, dar să îndepărtezi un urs polar e ca și cum ai muta un munte și era absolut inutil, așa că Felix se cocoță pe urs și se așeză pe scaunul din fața Stellei.

– Te-aș lua cu mine fără să stau pe gânduri, rosti Felix încet. Dacă fetelor li s-ar îngădui să ia parte la expediții, știi bine că te-aș lua cu mine.

– Nu-i corect că fetele nu pot fi exploratori! strigă Stella. E absolut prostesc și fără nicio noimă!

Atâta nedreptate o făcea să tremure din tot corpul. Stella crescuse ascultând poveștile lui Felix de câte ori

acesta se întorcea din câte o expediție și le adorase, dar vine o vreme când fetele se satură să tot asculte despre aventurile altora și își doresc să ia și ele parte la câteva.

O sumedenie de exploratori își luau fiii cu ei în expediții. Până și prietenul Stellei, Beanie, pleca în cea care urma alături de unchiul său, renumitul entomolog Benedict Boscombe Smith. Beanie era de vârstă cu Stella, dar el era pe jumătate elf și nu prea semăna cu ceilalți copii de la școală. Avea o listă lungă de lucruri care îi dis plăceau, între ele șuetele, sarcasmul, strângerile de mână, îmbrățișările și tunsul părului. Practic, tot ce implica contact fizic era categoric exclus.

– Ai întru totul dreptate, răspunse Felix. E prostesc, nu are nicio noimă. Sunt sigur că lucrurile se vor schimba într-o bună zi. Dar lumea nu se schimbă întotdeauna pe cât de rapid ne-am dori noi.

Stella continuă să se uite pe fereastră, preferând să contemple zăpada în loc să îi întâlnească privirea lui Felix.

– Credeam că pentru tine nu contează regulile, continuă ea, mușcându-și buza.

Felix spusese mereu că anumite reguli puteau fi încălcate și că, de fapt, anumite reguli chiar ar trebui încălcate adesea, dacă vrei să rămâi sănătos. Când mătușa Agatha spunea că Stella are nevoie de o figură feminină în casă pentru a putea crește cum se cade, Felix era mereu

de partea Stellei când venea vorba de a i se da voie să își călărească unicornul pe moșie, să construiască o fortăreață din cărți în bibliotecă sau să învețe să facă animale din baloane în loc să coasă broderii hidoase.

Există anumite reguli, însă, care pur și simplu nu pot fi încălcate, obișnuia el să spună. Cum ar fi să fii bun și să te porți cu ceilalți așa cum ți-ai dori să se poarte și ei cu tine. Dar indiferent că oamenii râd de tine sau nu, dacă le pari ciudat sau diferit de ei nu contează prea tare în marele tablou al vieții.

– Nu e ca și cum aș face rău cuiva dacă aș merge și eu în expediție, nu? întrebă Stella, încercând să îl combată pe Felix cu propria-i logică. Și dacă oamenilor li se pare straniu ca o fată să fie explorator, ei bine, e problema lor. Nu a mea.

Felix oftă și așeză cadoul pe locul dintre ei.

– Draga mea, aș vrea să fie atât de simplu. Dar nu eu fac regulile la Clubul exploratorilor Ursul Polar.

Împinse puțin cadoul către ea.

– Hai să nu stricăm ziua asta! De ce nu-ți deschizi cadoul mai bine?

– Ia-l de aici! Nu-l vreau, refuză Stella pe cel mai rece ton posibil.

Dar se simți îngrozitor imediat ce rosti cuvintele și se urî pe sine că fusese crudă, detesta să fie supărată

pe Felix. Era atât de nefiresc să nu fie prieteni – simțea un ghem neplăcut în stomac.

– Îmi pare rău, spuse repede. Am fost răutăcioasă.

Felix ridică pachetul și i-l îndesă în mâini.

– Deschide-l! o rugă din nou. Bietele creaturi rămân deja fără aer.

Asta o făcu curioasă pe Stella, așa că smulse funda, îndepărtă capacul cutiei și făcu ochii mari văzând un iglu minuscul, cuibărit pe un așternut de hârtie roz. Scoțând un chiot de fericire, îl scoase din cutie și își dădu seama că era construit din gheață adevărată. Simțea fiori înghețați atingând cărămizile minuscule și gheața strălucea pe suprafețele rotunjite, de parcă ar fi fost ornată cu zeci de mici diamante.

– E fermecat, îi explică Felix. De aceea nu se topește. L-am primit de la un magician pe care l-am întâlnit în călătoriile mele prin Snuffville. Ia aruncă o privire înăuntru!

Stella îl ridică să privească mai atent prin ușa deschisă și rămase o clipă fără suflare când văzu o familie de pinguini în miniatură care fluturau fericiți din aripioare pe mica lor insulă de gheață.

– Sunt animale polare de companie, îi spuse Felix. Sunt parte din magie, așa că nu au nevoie să fie hrănite sau altceva, deși magicianul spunea că le place să li se cânte din când în când. Unul din celelalte igluuri avea

urși polari, iar altul, foci, dar eu am știut că ție ți-ar plăcea pinguinii cel mai mult.

– Îi ador! răspunse Stella.

– Mai mult, era chiar un iglu care avea mici goblini înăuntru, dar acela mi s-a părut de-a dreptul îngrijorător. Oare ce ți-ar trece prin minte, dacă ți-ar aduce cineva un iglu plin de goblini de zăpadă? Când m-am uitat înăuntru păreau că încearcă să își scoată ochii unii altora cu crenguțe. Devenise cam violentă atmosfera.

– Pare genul de cadou pe care l-ar oferi mătușa Agatha, spuse Stella, simțindu-se abătută din nou doar pomenindu-i numele.

Stella îi adora pe micii pinguini din micul lor iglu, așa cum îi plăceau și celelalte ciudățenii, comori și alte nimicuri pe care i le adusese Felix din călătoriile lui. Dar ce își dorea ea *cu adevărat* – mai mult decât orice – era să își descopere propriile comori și rarități pe care să le aducă acasă. Își dorea propriul ei birou, cu pereții plini de hărți, unde să petreacă cât de mult timp și-ar dori făcând liste de bagaje, cercetându-și curiozitățile și plănuiind următoarea aventură către țărâmurii ciudate și îndepărtate, de cealaltă parte a lumii.

– Mătușa ta își dă silința, zise Felix. Ea pur și simplu... ei bine, ei i se pare un pic ciudat felul nostru de a trăi, asta e tot. Dar îi pasă cu adevărat... se încruntă el aproape imperceptibil, în vreme ce se uita pe geam. În felul ei.

Stella nu era deloc convinsă. Felix o prezenta mereu oamenilor pe Stella ca fiind fiica lui, iar ea știa că el o iubea cât de mult poate un tată să își iubească fiica, chiar dacă era doar un orfan pe care îl descoperise în zăpadă. Dar mătușa Agatha o privise mereu cu același soi de ușor dezgust cu care îl privea și pe Gruff după un râgâit zdravăn, zgomotos, după ce mânca un biscuit sub formă de pește.

Stella nu mai voia să se certe cu Felix, așa că îi dădu un sărut de noapte bună, sări peste Gruff și se întoarse în camera ei. Puse igluul lângă pat, se schimbă și apoi se cuibări în așternuturi, de unde se uită îndelung la jucăria mobilă care atârna de tavan. Știa că era prea mare de-acum pentru astfel de jucării, dar Felix i-o construise când era foarte mică pentru a o face să se simtă ca acasă, iar Stella o iubea.

I-o meșterise să îi amintească de unde venea, agățând laolaltă yeti dezlânați, unicorni albi ca zăpada, mamuți lănoși, uriași, stelute argintii, sclipitoare. Erau chiar oameni de zăpadă înfiorători și iaci cu copitele despicate, toți creați cu migală din lut, mărgelă, lână și pietricele din sticlă. Stella avea vreo doi anișori când Felix o găsisese – prea mică să își mai amintească ceva din viața ei de dinainte. Și totuși, uneori visa că era din nou bebeluș și că se juca cu o coroană acoperită de cristale, perle și pietre prețioase albe ca gheața.

Apoi imaginea se ștergea, ea era afară, iar zăpada era plină de sânge...

Stella știa că nu avea să afle niciodată ce se întâmplase cu familia ei biologică, dar sălbăticia înghețată îi fusese cândva casă și își dorea să o mai vadă încă o dată cu ochii ei. Și când Felix și cei care luaseră parte la expediție încercaseră să fie primii exploratori care ajungeau în părțile cele mai reci ale Tărâmurilor de Gheață, Stella își dorise să fie alături de ei.

În cele din urmă, se răsuci în pat, se ghemui și mai tare sub pături și adormi ascultând sunetul liniștit, vesel al pinguinilor în iglu.